

РЕШЕНИЕ

№ 3860

гр. София, 04.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 04.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **4969** по описа за **2011** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

***Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 87 и сл. от
Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.***

Образувано е по жалба на Ф. Х. А. гражданка на И против решение № 213
от 11.05.2011г. на председателя на Държавна агенция за бежанците П. МС, с
което на жалбоподателката се отказва предоставяне статут на бежанец и
хуманитарен статут на основание чл. 75, ал., т.2 и т. 4 от ЗУБ.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспореният административен
акт е незаконосъобразен по съображения за допуснати нарушения на
административнопроизводствените правила и неправилна преценка на фактите
от бежанската история на чужденката.

Основните аргументи се основават на обстановката в И, където положението е
все още нестабилно и съществува опасност от тежки посегателства по смисъла
на чл. 9 от ЗУБ. Наред с това се изтъква, че жалбоподателката е сама жена, в
млада възраст, намира се в психически стрес и е невъзможно завръщането ѝ в
страната на произход, тъй като има проблеми с армията на Махди. Иска се
отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне.

Ответникът – председател на Д. П. МС не се представлява в административното
производство и не взема становище по жалбата.

Участващият в делото прокурор от С градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорения административен акт.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, П. спазване на 14 – дневният преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ, считано от връчването му на 19.05.2011г., поради което е процесуално допустима.

П. разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Административното производство е образувано във връзка с молба вх. № Ж-946/20.08.2010г., подадена от Ф. Х. А., гражданка на И, родена на 01.01.1988г. в град Н, област Ди Кар, Ю И. На 13.10.2010г. е заловена П. нелегално преминаване на територията на РБ.

Самоличността и гражданството ѝ са установени първоначално по декларация по чл.30, ал.1 от ЗУБ, а впоследствие и по представената иракска лична карта № 00166895, издадена на 05.01.2009г.

Жалбоподателката е регистрирана с регистрационен лист рег. № 4505/16.09.2010г. с приложен списък на родители, братя и сестри. Съставена е и Евродак дактилоскопна карта с референтен номер BR101C* от 16.09.2010г.

С писмо рег. № УП 4505/17.09.2010г. от ДАНС е поискано становище на основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ. Видно от писмо изх. № Т-3134/12.10.2010г. на директора на Специализирана дирекция „Т” – ДАНС е дадено становище, че не се възразява да бъде предоставена закрила на Ф. Х. А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

В хода на административното производство с жалбоподателката е проведено интервю, за което е съставен протокол рег. № УП 4505/17.09.2010г. В интервюто тя заявява, че няма проблеми с иракските власти, баща ѝ, който притежава бежански статут в Н подал молба за събиране на семейството, но тъй като тя и братята ѝ са пълнолетни не могат да отидат в Н. Иска за получи сигурност и закрила в Б.

С решение № 2361/14.01.2011г.. е образувано производство по предоставяне на статут в Република Б по отношение на Ф. Х. А.. Решението е връчено на 31.01.2011г. и е влязло в сила поради необжалването му.

П. проведеното последващо интервю, документирано с Протокол рег. № 4505/09.02.2011г. жалбоподателката посочва, че през 2003г. след падането на режима, армията на Махди им взела къщата в Г. Насрия /Зи Кар/. До 2009г. имали много адреси в този град. След това заминали за Г. Б, където живели там около 5-6 месеца. След падането на режима, баща ѝ избягал в Н и получил закрила там. През 2010г. юни отвлели брат ѝ Х. От армията на Махди казали, че ще го освободят ако задържат нея и тя се ожени за някой от тях. Напуснала И на 08.08.2010г. и през Т и С стигнали до Б. Твърди, че тя и братята ѝ били заплашвани от същите хора, с които семейството ѝ имало проблеми през 2009г.

Членовете на племето, с което имали проблеми се присъединили към армията на Махди.

На 23.02.2011г. с Ф. Х. А е проведено друго интервю, в което уточнява причините, поради което не може да се върне в И.

Въз основа на проведените интервюта е изготвено становище на мл. експерт Р С в РПЦ – С., в което е направено предложение за отказ от закрила по реда на ЗУБ. В административната преписка се съдържат и справки относно обстановката в И рег. № 2122/20.07.2009г. и рег. № 448/27.01.2011г.

Производството е приключило с издаването на оспореното решение № 213/11.05.2011г. на председателя на Д., с което се отказва предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според изложените мотиви по отношение на Ф. Х. А не се установяват причини за основателен страх от преследване поради в И поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение. Според административните органи от изложената бежанска история и обстановката в И съгласно приложените справки не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата на произход. От информацията относно южен И, където жалбоподателката е родена и живяла не са налице сериозни основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата по произход молителката би била изправена пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Според ответника ситуацията в И не достига границите на въоръжен конфликт и предвид липсата на тежки и лични заплахи в тази връзка е прието, че не са налице основанията по чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на закрила. Посочените от жалбоподателката лични мотиви са приети като такива, които не обосновават приложение на чл. 9, ал.8 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство страните не сочат нови доказателства.

П. така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал.1 от ЗУБ – председателя на Д. П. МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да се предоставени статут по чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 от същия закон.

П. издаването му е спазена предвидената от закона писмена форма.

Не се констатираха съществени нарушения на административната процедура предвидена в специалния закон за провеждане на общо производство по ЗУБ. В съответствие с изискването на чл. 41, ал.1, т.1 от ЗДАНС е взето становище на ДАНС по подадената молба за закрила.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на отказа за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че жалбата е основателна в частта, в която е отказан статут на основание чл. 9 от ЗУБ.

В частта, в която се отказва бежански статут, решението съответства на материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В конкретния случай в бежанската история на жалбоподателката, пресъздадена безпротиворечиво по време на интервюта не се сочат каквито и да било данни и обстоятелства обосноваващи наличие на основателен страх от преследване в И поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю от 17.09.2010г. тя изрично посочва, че няма проблеми с властите в родината си.

С оглед на изложеното жалбата в тази част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Отказът за предоставяне на хуманитарен статут, съдът намира за немотивиран и издаден в нарушение на материалния закон. Аргументите за това са следните:

Съгласно чл. 9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Нормата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ регламентира, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И трябва да бъде строго индивидуална и да е съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет - страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на ВКБООН доклади за обстановката в И. Обстоятелствата, свързани със ситуацията в страната на произход следва да бъдат отчетени от съда съобразно чл. 142, ал. 2 АПК.

В конкретния случай не е съобразено обстоятелството, че на територията, на която жалбоподателката е живяла – южен И все още ситуацията е нестабилна, като държавата не е в състояние да предостави достатъчна закрила на гражданите си. В атакуваното решение са изложени мотиви във връзка със

стабилизиране на общата ситуация в И, но липсват съображения по отношение на конкретните провинции, от които произхожда и където е пребивала. Изложеното в представените от административния орган справки дава основание да се приеме, че всеки жител на Южните провинции, в това число Ди Кар и Б може основателно и ежедневно да се страхува за живота си.

От друга страна дори и общата общественно политическа ситуация в южен И да се приеме за относително спокойна, съгласно цитираното в справка рег. № 448/27.01.2011г. решение на Висшия трибунал /камарата по имиграция и убежище/ на Обединеното кралство е следвало да се обмислят и възможностите за вътрешно разселване, като се изложат мотиви защо то се приема за възможно по отношение на Ф. А. с оглед постановения отказ за предоставяне на хуманитарен статут. В тази връзка не е отчетено обстоятелството, че цялото семейство на молителката /баща, майка, братя и сестри/ е напуснало страната по произход.

В оспореното решение не са обсъдени данните от бежанската история на жалбоподателката във връзка с предоставянето на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. В мотивите на оспорения акт тази хипотеза е приета за неприложима, без да се изложат основанията за това. В тази връзка и на основание чл. 142, ал.2 от АПК, съдът съобрази, изложеното от жалбоподателката в съдебното производство за това, че е сама жена, в млада възраст, като родителите и братята ѝ са напуснали И и няма кой да ѝ осигури закрила с оглед твърдените заплахи за насилствен брак.

Предвид всичко изложено относно ситуацията в южен И /провинциите Ди Кар и Барса/ и личната бежанска история на Ф. А., съдът намира, че оспореното решение на председателя на Д. в частта, в която е отхвърлено искането за предоставяне на хуманитарен статут е издадено в противоречие с материалния закон – чл.9, ал.1, т.3 и чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради което следва да бъде отменено в тази част.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. Х. А., гражданка на И решение № 213 от 11.05.2011г. на председателя на Държавна агенция за бежанците П. МС, в частта, в която на жалбоподателката се отказва предоставяне хуманитарен статут.

ИЗПРАЩА делото като преписка на председателя на Д. П. МС за ново произнасяне по искането на Ф. Х. А. гражданка на И за предоставяне на хуманитарен статут П. спазване на указанията по приложението на материалния закон, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Х. А. гражданка на И против решение № 213 от 11.05.2011г. на председателя на Държавна агенция за бежанците П. МС, в частта,

в която на жалбоподателката се отказва статут на бежанец.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: